Ч. 74. Неділя 14 (1) цьвітня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа угоди. — З угорского сойму. — Російска Думи.

Наради в справі економічних відносин обох половин монархії поки-що покінчили ся. Предметом тих нарад було подрібне обговоренє всїх спірних справ, причім в деяких напрямах прийшло до значного зближеня. Показала ся при тім конечність насамперед, для усуненя остаточних ріжниць, уложити подрібну проґраму, а відтак піддати також нарадам окремих фахових комісий поодинокі справи, як зелїзничі тарифи і справи ветеринарийні. Комісиї зберуть ся у Відни з початком слїдуючого тиждня. По укінченю їх нарад будуть вести ся дальші переговори мінїстрів в Будапештї. — Prager Tagblatt доносить з Відня з довірочного жерела, що угодові переговори покінчили ся вчера і довели до успішного висліду. Комунїкат буде виданий в Будапештї і розісланий.

В угорскім соймі в часї дальших нарад над законом о учителях заявив мінїстер просьвіти гр. Аппонїй, що годить ся на зміни, які не противлять ся духови закона. Від разу не можна було увзглядняти всїх жадань учителїв з огляду на фінансове положенє краю. Дальше заявив у відповіди на закиди немадярских послів, що они поборюють науку мадярского язика, бо хотять творити народні цїлком окремі і замкнені в собі громади. Впрочім закон має на меті не так науку мадярского язика як радше то, щоби зробити неможливою аґітацию в народних школах. Мінїстер противить ся удержавненю народних шкіл, бо то коштувало би державу о 60 до 70 мілїонів корон більше. — На то відозвали ся з лївиці голоси: На армати суть гроші. — Мінїстер відповів: Прошу вже раз дати спокій тим арматам. Я радо бачив би при арматах народних вояків, але армати не будуть дешевші, коли будуть їх обслугувати народні вояки. Бесїду мінїстра Аппонїого приймили члени сторонництва независимости оплесками. По промові Румуна, пос. Новака, відложено дальші наради до нинї. — Magyar Hirlap доносить, що пос. Вайда, котрий передвчера утїк з сойму, має нинї повернути до палати. Молоді посли зі сторонництва независимости мають намір не впустити его до палати.

Російска дума по довшій дискусиї ухвалила, аби повні засїданя розпочинали ся о годині 2 по полудни замість о 11 перед полуднем і щоби поки що головну часть робіт перенести до комісий. Живу дискусию викликало внесенє мінїстра судівництва о виключенє з палати кількох послів, котрі стоять під обжалованем, що належать до революцийних товариств. Пос. Гессен висказав ся рішучо за тим, що дума має право розглянути ту справу і просив, аби внесенє відослано до комісиї. Мінїстер противив ся тому і підніс, що дума з'обовязана держати ся рішеня слїдчого судиї, позаяк инакше законодатне тїло мішалось би до судівництва. Против того виступило кількох бесїдників з партиї кадетів, аж остаточно в голосованю ухвалено відослати внесенє до комісиї 197 голосами против 175. — Коло польске в російскій думі радило над справою автономії Королївства польского, котру має предложити думі на однім з найблизших засїдань.

„Русское Слово" доносить з Парижа, що тамошні фінансові круги одержали рішуче впевненє, що аґітация і підпальні роботи чорних сотень, ведені в тій цїли, аби дума була розвязана цїлком, не удали ся. Двірскі круги в Царскім Селї прийшли до пересьвідченя, що розвязанє думи вплинуло би дуже некористно на російскі фінанси. В париских біржевих кругах удержує ся крім того уперто поголоска про близький поворот Віттого до власти, аби в той спосіб придбати прихильність Европи для будучих російских позичок.

Петербурска телеґрафічна аґентия оголошує відповідь президента мінїстрів Столипина

---

61)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Двері лишила отвором, а мене взяла охота подивити ся, як она мешкає; я була певна того, що моє підозрінє потвердить ся. І дійстно, коли я вийшла на перший поверх, побачила я там сальон уряджений зі всіма вигодами, а коло него кабінет з пишним ліжком і шовковими вкривалами.

Моє підозрінє стало ся в одній хвили певностию. Хтож би міг їй в сільскій хатї зробити такі вигоди як не якийсь богатий любас? — І в менї закипіла месть!

Аж ось дивлю ся, а коло печи на стільчику стоїть якась скринка. Віко від неї отворене, а в нїй повно якихсь флящинок. Беру першу з краю, а на нїй приліплена карточка з трупячою головкою.

То отруя!

Я розглянула ся по комнатї. На примурку коло печи стояла якась посудина з юшкою з мяса. Невжеж она приготовила єї для сподїваного гостя? Менї то байдуже! Не надумуючись богато висипала я з тої флящинки якийсь порошок до тої юшки.

В тійже хвили увійшла Маріянна а я сховала ся чим скорше до кабінету і лиш примкнула двері, бо хотїла все чути і видїти. Маріянна увійшла весела до комнати і взяла ся накривати стіл на дві особи. Годі було вже сумнївати ся; дожидала Марціяля. Нараз, видко, пригадала собі, що забула посудинку на примурку. Взяла єї і випила все, що в нїй було.

Стало ся...

Вже в кілька мінут почала отруя дїлати. Маріянна зблїдла, піт виступив на єї чоло, губи посинїли, она присїла на крісло і безрадна повела очима довкола.

— О Боже мій, Боже! Як же мене болить! — шепнула она.

А я в своїй кривїцї — радїла з того! Маріянна була давнїйше моєю приятелькою, коли єї батько мешкав на замку Сермез. Ми навіть любили ся. Але я на то забула. Я рада була з того, що пімстила ся!

Я вийшла з кабінету; нехай знає, що гине від отруї, нехай знає, хто їй єї дав!

— То ти? — відозвала ся она, видивившись на мене. — То ти, Блянко?

— То я! То я тобі дала отруї, щоб ти знала, що не вільно безкарно позбавляти мене мого мужа!

— Твого мужа? Ти хиба здуріла! Я єго від року перед кількома днями перший раз знов побачила і то лиш на кілька мінут.

— А вжеж. Та й того досить. Ви умовили ся, щоби тут разом жити.

— Та що тобі прийшло до голови? Я дожидала тут старого барона д'Ескорваль, батька мого мужа.

Ох! В тій хвили здавало ся менї, що земля розступає ся підомною. Убийниця з мене, та й за ніщо, за пусту мару! Я припала Маріяннї до ніг, рада була їй помочи... За пізно. Ще раз отворила очи, коли я стала єї кликати, щоби не вмирала, щоби менї простила.

— Блянко— прошепнула она.— Прощаю тобі — але під одним услівєм: Я маю сина. Моріс не знає, де він відданий на виховане. Присягни менї, що кажеш відшукати дитину і віддати єї батькови.

— Присягаю тобі, так менї Боже поможи! Деж тота дитина, кажи, кажи!

Але она вже не відзивала ся. Вже не жила.

Двері скрипнули і я схопила ся. Господи, як би мене тут зловили яко убийницю! Я хотїла втїкати, аж ось в дверох вискалив Шіпен зуби до мене. — А то ви добре зробили, панї маркізо — сказав він до мене. Відтак потягнув мене за собою; нам треба було борзо щезнути, заким би люди надійшли.

Ледви що ми уйшли кілька кроків від Бордериї, як з корчів вискочив якийсь чоловік, виджу, як блиснув ніж і Шіпен пробитий повалив ся на землю. На другий день довідала ся я, що він погиб; єго убив якийсь Піємонтиєць, що пімстив ся на нїм. Я лекше відотхнула, бо не стало того однїсенького, котрий знав, що я наробила.

Але я й не прочувала, кілько то ще довгих лїт горя мене ждало.

Мій батько помер, ви помирили ся знову зі много і ми перенесли ся до Парижа. Я була ще молода і гадала, що буду жити щасливо. Лиш совість мене гризла, але Маріянна хотїла менї простити, скоро би я відшукала єї сина. Я гадала, що менї то удасть ся при помочи здібного аґента. Єму здавало ся, що знає мою

на письмо президента Думи Ґоловина. Президент міністрів заявляє, що був обовязаний поробити сейчас зарядженя против можливого нарушеня законного порядку, при чім мав до вибору дорогу вказану законом, або спосіб приказаний обовязком чемности, котрий велів насамперед удати ся до президента Думи письменно з просьбою і заявленем, які зарядженя хоче поробити президент міністрів на случай, коли би президент Думи нарушив законний порядок. На ту дорогу чемности ступив і Ґоловин а Столипин пійшов за єго приміром. Коли однако — пише Столипин — ви не хочете полишити ся на тій дорозі і волієте вступити лише на дорогу формальну, то й я приневолений відступити від наміру усуненя ріжниці поглядів, яка єсть між нами, на дорозі письменній і скористаю з прислугуючого мені права, аби заявити, що видам приказ сторожі Тавридскої палати, щоби взагалі не впускала осіб приватних до палати, з виїмком тих, котрі суть вичислені в розпорядженю, затвердженім царем з дня 3 марта.

Новинки.

Львів, дня 13-го цьвітня 1907.

— **Відзначенє.** Є. Вел. Цісар Найв. рішенєм з дня 5 цьвітня с. р. надав вселаскавійше управителеви маєтности барона де Во (Vaux), Тадеєви Лінкови, в Ходорові (давнійше часть маєтностий ґр. Лянцкороньского) золотий хрест заслуги з короною.

— **Іменованя.** Є. Вел Цісар надав прокураторови скарбу у Львові, радникови Двору Вікторови Корнови IV. клясу ранґи ad personam. — П. Міністер рільництва іменував елевів лїсових: Ад. Шавадзїньского і Стан. Ґротовского асистентами лїсовими. — П. Міністер справедливости надав ад'юнктови судовому львівского округа висшого суду краєвого Саломонови Штромінґерови посаду ад'юнкта в Радівцях на Буковині.

— **Оголошенє конкурсів.** З початком року шкільного 1907/8 наданих буде вісім місць фундушевих галицких в ц. і к. войскових заведенях виховавчих і наукових. Услівя принятя оголошує ся в „Ґазеті львівскій“ а також за посередництвом закладів наукових висших, середних і низших. Речинець внесеня подань до Видїлу краєвого упливає з днем 10 мая 1907. — Видїл краєвий у Львові оголошує конкурс до ч. В. 34.001, що з початком року шкільного 1907/8 буде наданих 10 місць фундушевих в ц. і к. войскових заведенях з фондациї під назвою „Цїсаря Франц-Иосифа I. ювилейна фондация“. Услівя принятя оголошує ся в „Ґазеті львівскій“ і за посередництвом всїх закладів наукових висших і середних. Речинець до внесеня подань до Видїлу краєвого упливає з днем 10 мая 1907.

— **Дрібні вісти.** В Ярославі завязав ся дня 2 го с. м. комітет в цїли введеня в житє „Руской Захоронки“ для дїтий міщан і робітників міста Ярослава, котра буде стояти під опікою СС. Служебниць Пр. Д. М. — Пелагія Гаврищук загубила в ринку свої сьвідоцтва службові, метрику і всїлякі записки. — В поїздї особовім, що їхав із Станиславова до Мартинова, згублено золотий годинник дамский, подвійно критий з емалією в цьвіти. — Вчера пукла в пивници реальности банку гіпотечного рура від водопроводу, а вода залила цїлу пивницю так, що аж вікончем виплавала на улицю. — В ріжних сторонах Сербії і Македонії настали великі повени. В загрожені місця вислано войско. — В Березівці на Шлезку найшли жінки при копаню землї в поли горнець повен срібних гроший з давних часів. Гроші удержані зовсїм добре, важили два і пів кіля. — Асентирункова комісия віддала в руки полїциї Михайла Шуплета з Гаїв і Івана Матляка з Глинян, котрі приїхали до бранки, за то, що попили ся і виправляли авантури.

— **Населенє галицких міст.** Після „Statistische Mitteilungen“ (ч. 7 з цьвітня), видаваних центральною статистичною комісиєю у Відни, місто Львів числило в місяци лютім 178.000 мешканців, Краків 102.800, Перемишль 52.000, Коломия 36.000, Станіславів 34.400, Тарнів 33.900, Тернопіль 32.100, Стрий 27.100, Ярослав 25.100, Ряшів 21.900, Подгуже 21.200, Дрогобич 20.300, Броди 17.400 мешканців.

— **Огні.** В Бродах на стациї зелїзничій вибух оногди в полудне огонь і згоріли два дахи з маґазинів і один ваґон. — В ночи з дня 6 на 7 с. м. вибух огонь в місточку Пробіжна, гусятиньского повіта. В одній хвили станули в огни дві загороди. Зразу не було анї кому анї чим ратувати. Аж пізнїйше наспіли сторожі пожарні з Гадиньковець і Жабинець, котрим при помочи міщан, іменно же Павла Середи, Володимира Сосаньского і п. Евгена Голубовича удало ся огонь пригасити.

— **Убийство і самоубийство.** З Дрогобича доносять, що оногди вечером в готели „Бульвар“ при ул. Стрийскій, поручник 36 полку краєвої оборони Рідель, в комнаті, де мешкала касиєрка Єлена Крулївна зі Львова, застрілив двома вистрілами з револьвера Крулївну а відтак і сам позбавив ся житя, стріливши собі в груди близько серця. Крулївна згинула на місци, а Рідель, котрий — як кажуть, приїхав був з Коломиї, мучив ся ще дві години.

— **Катастрофа на зелїзници.** Поспішний поїзд, котрий їхав вчера з Орсови до Пешту, вискочив із шин коло стациї Кішкіндорошма, з в наслїдок того ваґон до спаня і реставрацийний зовсїм розбили ся, инші ваґони особові значно ушкодили ся, один віз злетїв з насипу, а льокомотива і віз покунковий остались ненарушені. Серед подорожних настав страшенний переполох. Найбільше потерпіли подорожні в спальнім ваґонї, бо той зовсїм знищений. Якийсь Румун з Крайови, лїт около шістдесять і єго жінка згинули на місци. Капітан Ульчеан і єго жена тяжко ранені. В реставрацийнім ваґонї було під ту пору дуже мало пасажирів: з персоналу згинув кельнер Адольф Бавер, а оба кухарі тяжко ранені. З подорожних о скілько доси стверджено, згинули дві особи, а 20 єсть більше або менше тяжко ранених. Із Сеґедину прибуло на поміч 18 лїкарів, котрі зараз заняли ся раненими. Що було причиною катастрофи, не знати: здогадують ся, що при почтовім возї вісь зломила ся і в наслїдок того поїзд вискочив із шин.

— **Характеристика руско-українских народних пісень.** Др. Бернард Шарлїтт помістив в берлиньскій часописи „Die Musik“ ч. 13 (за рік 1906/7, за місяць цьвітень) слїдуючу вельми замітну характеристику наших народних пісень: „На цїлій земскій кули — каже др. Шарлїтт — нема відай народа, котрий повеличатись би міг таким незміреним богатством народних пісень, як той, що живе у західно-полудневій (Україною званій) части великої царскої держави, у східній Галичині, на Буковині і в північно-східній стороні Угорщини, а котрий називає ся Русинами або Червоноросами.

На жаль се величезне богатство народних пісень, се правдиве жерело чудових мельодий, про которого істнованє західна Европа знає вправдї дещо з етноґрафічних описів житя і звичаїв Русинів, — але котре для Німеччини єсть так як би цїлковито незнане, становить по нинїшний день для музикального сьвіта рід неначе города з байок, замкненого для всїх. А походить се головно з тої причини, що від найдавнїйших часів переходили сї пісні дорогою устного переданя з поколїня в поколїнє, поки аж в послїдних часах якась невеличка частина тих пісень, списана в культурний спосіб під ноти, найшла собі дорогу і за границю. — Тож дуже радо користаю із спосібности, щоби в нинїшнім, російскій музиці присьвяченім зошиті присьвятити кілька слів і українсько-рускій народній пісни і музиці та

тайну і користав з того та посилав менї що кварталу рахунок на 6000, 7000, 8000 франків нїби то на видатки і я мусїла платити, аж той чоловік перед кількома лїтами помер.

Але прийшло ще щось гіршого. Одного дня по полудни, коли ми вже були в Парижи, дають менї знати, що якийсь молодий чоловік із сторін Монтеняка хоче зі мною поговорити. Він називає ся Шіпен. Цїла моя будучність зависїла тепер від того, щоби так зробити, аби єму відійшла охота мене напастувати.

Він прийшов і просив мене о запомогу яко мій краян. Я дала єму дуката, але сказала, щоби не важив ся більше заходити до палати Сермез. — Ого! — сказав він тодї — я жадаю лиш того, що менї належить ся, або радше що належало ся мому помершому батькови, що погиб у вашій службі. Ще вмираючи сказав він до мене: „Видиш, хлопче, страшні річи стали ся в Бордериї. Молода маркіза мала якусь злість до Мариянни а Мариянна відтак померла. Розумієш? Можеш бути певний, доки будеш мовчати, будеш мати від неї, чого сам захочеш“.

Я тодї зібрала всї сили і крикнула до того волоцюги: Так, то ви гадаєте, що знаєте щось о менї? Вон менї звідси!

І дійстно я була би поставила на своїм, я виділа, що той чоловік зовсїм був на таке остовпів. Але в тій хвили, коли він був вже в дверох, виглянула я крізь вікно і побачила, що ви Марціяль входите до дому. Ви були би стрітили ся з ним на сходах. Я вже знала тодї, що робити, і побігла за Шіпеном та випустила єго другими дверми і при тім всунула єму гроші в руку.

Від тої пори стала я найнещасливійшою жінкою на сьвітї. Не було тиждня, щоби той пройдисьвіт не лїз менї на карк. Не хочу вже говорити о тих сумах, які я мусїла виплатити, хоч менї то нераз дуже трудно приходило заспокоїти єго жаданя так, щоби того нїхто не добачив. Але найбільше то мене непокоїло, що ви могли колись добачити того чоловіка і що тодї все було би викрило ся. Мимо всїх гроший, які він від мене вимушував, виглядав він завсїгди так замащений і обдертий як жебрак; видко, єму було наймилїйше валяти ся в ровах. А той злодюга заходив до мене рано, в полудне і вечером — зовсїм так, як єму захотїло ся, а я мусїла єму давати, кілько він зажадав.

Перед кількома роками судьба увільнила мене від того чоловіка; єго застрілили підчас якоїсь бійки на улици. Він очевидно не сказав нїчого своїй жінцї і синови о тій поплатній тайнї і я мала наконець трохи спокою.

Аж ось чверть року тому назад прийшов від вдовиці Шіпенової лист до мене, в котрім она писала: „Панї і княгине! Ожидаю вас завтра в полудне в моїй господї, в „Перчанці“. Розходить ся о справу в Бордериї. Коли не прийдете до другої години, то дам лист на почту до князя“.

Я пішла туди; було то того дня, коли ви пішли за мною. Відтак дістала я завізване ставити ся тої недїлї вечером о десятій годинї. Я не хотїла, бо бояла ся якогось підступу. Але я одержала нову погрозу, а між иншим писала она менї також, що там буде також віднайдений син Маріянни. То спонукало мене, що я рішила ся. Я мала слабу надію позискати його для себе, знайти в нїм оборону против Шіпенів. Отже я пішла перебрана в супроводї моєї вірної покоївки Камілї того злощасного вечера до того нещасливого дому. На жаль дала я на білєтику знати, що прийду. Він був би дістав ся в руки полїциї, все було би викрило ся і наше імя було би на віки покрило ся ганьбою, як би ваш вірний Отто не видобув був щасливо той білєт з тої нори...

Княгиня могла ту свою довгу сповідь та историю своєї довголїтної покути лиш зовсїм без звязи розповісти. Небавком голос її став так слабий, що она ще лиш шептала а небавком таки так заходила ся від плачу, що вже не могла говорити. Коли скінчила, кинула ся на постіль, сховала лице в шовкову постіль а корчевий плач аж підкидав єї тїлом.

Нараз схопила ся і крикнула:

— Марціялю! Марціялю! Чи нема вже ласки у Бога і людий?

Стала несамовито розглядати ся по своїй комнаті; в комнаті не було нікого. Єї чоловік вийшов був тихцем з комнати.

(Конець буде).

через рівночасне наведенє кількох що красших і популярнійших мелодий звернути увагу ширшого загалу на цілком відрубний і незнаний в Німеччинї рід народної пісні.

Як у всїх майже славяньских, так і в українсько-руских народних піснях переважає кольорит і характер сумовитий; але пісні сї мають ще й тую характеристичну властивість, що в них відзиває ся безмежна туга і неначе гробовий сум та відчуває ся се навіть у веселих пісоньках, через що звучать они неначе сьміх серед сліз. Але питаю, чи може бути характер і кольорит українсько-руских пісень инший? Чиж ся безмежна туга і сей гробовий важкий сум не суть головними характеристичними чертами душі народа, того безталанного, від віків закріпощеного і в своїм змаганю до розвитку і культури систематично спинюваного українсько-руского народа?

І тим душевним настроєм Русинів толкує ся може якраз їх незвичайна і одинока в своїм роді поетична і музикальна продуктивність; не тільки до поетів дадуть ся приложити слова одного з поетів: „Колиб люди занїмили у своїм горю, позволив менї Бог ще висказати, що мене болить!“ Так само і души народа, тій праматери всїх поетів і сьпіваків, дана від природи спосібність висказати усе, що загал народа болить, бо в души сїй концентрують ся усі почуваня народа. Колиж недоля і горе загалу народа з бігом віків не тілки не зменшають ся, але противно чимраз більше кріпшають, родитись мусять з бігом часу із сліз тої души пригнобленого і поневоленого народа пісні чимраз численнїйші і могутнїйші, в котрих співає она про стару, а однак завсїгди нову народну недолю і горе“.

По тім загальнім вступі наводить др. Шарлітт богато пісень із збірника Дениса Січиньского „Ще не вмерла Україна“ (Пісні патріотичні і народні, уложив на фортепян Д. Січиньский, Станиславів, накладом книгарні А. Штавдахера і Ски., печатано у Брайкопфа і Гертля в Липску) в дуже влучнім нїмецкім переводї, застановляє ся над кождою з окрема і розбирає зміст текстів, затримує ся довше над любовними піснями і над піснею „Не ходи Грицю, котрої подає повний перевід, називаючи ту пісню „балядою“, а при кінци обширної і вельми інтересної своєї розвідки згадує і про знаного композитора Дениса Січиньского, котрий зладженем 152-ох народних пісень в приступнім фортепяновім укладі, поміщених у згаданім збірнику „Ще не вмерла Україна“, умождивив і заграничній публиці познакомити ся з українсько-рускими піснями.

† **Михайло Михальский**, президент міста Львова, помер нинї около полудня в мешканю нагло в наслідок удару серця. В покійнику стратила громада міста Львова вельми трудолюбивого і енерґічного, а задля своїх горожаньских і особистих прикмет, загально любленого президента. — Бл. п. Михальский був промисловцем, з фаху ковальского і родив ся в 1847 р., а дня 8 липня 1905 був вибраний президентом міста. Як довідуємо ся в послїдній хвили, покійник чув ся вже від вчера нездоров; сеї ночи не спав майже цілу ніч, а положив ся аж над раном. Около 11 год. дістав атаку апоплектичного і помер, заким ще прибув лікар, котрий міг вже лиш смерть сконстатувати.

— **Осторожно зі шпильками.** Богато людий, особливо жінок мають звичай при припинаню чогось брати шпильки в губи або в зуби. Як то небезпечно, показує слїдуючий случай, про який доносять з Кракова: Минувшої недїлї підчас пополудневого представленя в краківскім театрі артистка сцени панна Бр. Я. перебираючись в ґардеробі, держала шпильку в губах. Нараз закашляла ся і ціскнула шпильку. По розслїдї у лїкаря показало ся, що шпилька застрягла в жолудку і панна Я. мусїла піддати ся відповідній курациї.

— **Крадежі.** Великої крадежі допустили ся невислїджені доси злодії вчера вечером около 8 год., в каменици поліцийного аґента Гінсберґа ч. 1., при Стрілецкій площи. Злодії виважили замкнені на вертгаймівский замок і на колодку старі двері до помешканя кравчинї п. Юлії Хмелевої і забрали золотий дамский годинник з ланцушком, дві пари золотих ковтків, значне число дамского одіня і біля. Шкода виносить кількасот корон. На щастє була обезпечена від влому. — Аґент поліцийний Шпанґ арештував вчера на Підзамчу небезпечного злодія вломника, Володислава Шалайдевича, котрий перед кількома місяцями вийшов з вязниці, а вже пошукують єго за численні крадежі. При ревізиї знайдено при нїм витрихи, ключ від вертгаймівскої каси і кусень грубої бляхи, з котрої злодій зачав вже дорабляти ключ вертгаймівскої каси, званий „штехером“ і вирізав вже один зубець. Арештованого підозрівають о численні крадежі пальтотів і футер в каварнях і инших публичних льокалях в послїдних часах. — В Рісні рускій вкрадено минувшої ночи три коні, один з тих сліпий на ліве око.

— **Убийство.** З Черновець доносять: Прокуратория державна розпорядила відкопати тїло помершого ще 20 січня с. р. радника санітарного дра Лязаруса, в цїли розслїдженя, чи покійник не помер случайно внаслїдок отроєня. Здогадують ся іменно, що дра Лязаруса отроїла єго власна служба в цїли рабунку. По смерти єго показало ся, що з помешканя щезли всї дорогоцїнности. Від сьвідків довідано ся, що др Лязарус в послїдних днях перед смертию жалував ся на сильні болї. Службу єго арештовано.

† **Померли:** Антін Туркевич, парох в Орішківцях, деканата гусятиньского, упокоїв ся по довгій недузї дня 1-го с. м. в 69 р. житя а 45 сьвященьства. — Стефан Козовик, студент прав, упокоїв ся дня 9 с. м. в Озірнї.

Телеґрами.

Будапешт 13 цьвітня. На нинїшнім засїданю палати послів пос. Поріч (Серб) поставив інтерпеляцию в справі теперішного стану реформи в Македонії і становища австро угорскої монархії і Росиї в тій справі а також в справі будови трансбалканьскої зелїзницї. Відтак по довгій дискусиї ухвалено вичеркнути з протоколу стеноґрафічного антимадярский стишок відчитаний в своїм часї послом Вайдою (Румуном).

Будапешт 13 цьвітня. Прокуратория державна розвела карне слїдство против Банку торговельного і промислового в Баї з причини, що банк той виграв минувшого року мілїон корон і затаїв той факт в білянсї.

Букарешт 13 цьвітня. (Аґ. Рум.) З нагоди настаня спокою в краю видав король Кароль до армії дневний приказ, дякуючи войску за повне пожертвованя сповненє обовязків.

Брукселя 13 цьвітня. На вчерашнім засїданю палати подало правительство до відомости, що кабінет постановив подати ся до димисиї, бо по оногданїм голосованю кабінет не може числити на більшість в палатї.

Берлин 13 цьвітня. Бюро Вольфа доносить з Петербурга, що президент мінїстрів Столипін в своїм листї приватнім до президента Думи Головіна заявив, що скоро Головін згодить ся на то, щоби наради комісиї зі знатоками відбували ся в приватнім помешканю, то він поручить поліциї, щоби она не мішала ся до того, що єсть потрібним в виду факту, що в Петербурзї єсть стан охрани і навіть приватні збори не можуть відбувати ся без призволеня поліциї.

Берлин 13 цьвітня. До бюра Вольфа доносять з Петербурга, що цар вислав до мінїстра скарбу Коковцева відручне письмо, в котрім дякує єму за єго становище і сьміле виступленє в Думі підчас дискусиї буджетової.

Петербург 13 цьвітня. Президент мінїстрів Столипин вислав до президента Думи Ґоловіна приватне письмо з заявою, що нема зовсїм причини до заостреня відносин межи президентом мінїстрів і кабінетом а президентом Думи, о скілько єсть можливе обговорювати річево справи, які виступають на порядок дневний і порозумівати ся *sine ira et studio*. Президент мінїстрів не має нїчого против того, щоби члени комісиї приватно запитували знатоків о раду, не може лиш допустити офіцияльної участи знатоків в засїданях комісиї.

Картаґена 13 цьвітня. Кружляк „Естремадура“ відплив до Танґера.

Господарство, промисл і торговля.

— **З Зелїзницї.** Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала лїцитацию на доставу нафти, олію мінерального до смарованя, олію з сїмени і олію з костий, мила, лою, лоєвих і стеаринових сьвічок на рік 1907/8. Близші услівя і формулярі оферт можна дістати в бюрі 4 дирекциї від 10 до 29 цьвітня. Оферти можна вносити до 30 цьвітня с. р.

— **Цїна збіжа у Львові дня** 12 цьвітня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — **Пшениця** 8·50 до 8·70; **жито** 6·40 до 6·60; **овес** 9·— до 9·20; **ячмінь пашний** 7·50 до 7·80; **ячмінь броварний** 7·80 до 8·50; **ріпак** —·— до —·—; **льнянка** —— до —·—; **горох до варення** 9·— до 10·—; **вика** 6·50 до 6·75; **бобик** 6·70 до 7·—; **гречка** —— до —·—; **кукурудза стара** —·— до —·—; **хміль за 56 кільо** —·— до —·—; **конюшина червона** 60·— до 70·—; **конюшина біла** 30·— до 40·—; **конюшина шведска** 60·— до 70·—; **тимотка** 30·— до 35·—.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).